

[Korsgaard.]

det for lidet frastødende for Borgere at modtage Fattighjælp. Men overfor dette staar der, synes det mig, det specielle Forhold, at vi lever i en Tid, der i høj Grad har været præget af de meget vanskelige Erhvervsforhold, hvori vi, som sagt, i hvert Fald har været inde.

Hvad man nu skal betragte som den væsentligste Faktor, bliver naturligvis noget af en Skønssag. Mit Partis Flertal holder altsaa til den ene Side; jeg mener, at man i hvert Fald kunde tale om at faa Lovforslaget ændret saaledes, at man kunde gøre sig Haab om, at de, der virkelig ufor-skyldt er kommet ind under Fattigvæsenet, ogsaa kan komme ud af det igen straks.

Man vil heroverfor kunne sige: Ja, men det kan de i hvert Fald med Kommunerne Hjælp, som jo ogsaa skal til i det foreliggende Tilfælde, hvis de blot et Aar holder sig udenfor Fattigvæsenet. Men dertil vil jeg sige, at efter min Opfattelse af Menneskene er det nu ikke noget helt værdiløst, at de lige med det samme kan komme ud af Fattigvæsenet. Skal de gaa et Aar, betinget benaadede, om jeg saa maa kalde det, tror jeg ligegodt, at dette Forhold i nogen Grad vil virke hen til, at de ikke kan holde Ryggen tilstrækkeligt rank til ikke at falde tilbage i Løbet af det paagældende Aar.

Derfor tror jeg i og for sig ikke, at man kan kalde det værdiløst, at de paagældende eventuelt straks fik den Hjælp, som vilde ligge i, at de med det samme blev erklæret som staaende udenfor Fattigvæsenet.

Som sagt, det er disse to Hensyn, der har gjort sig gældende indenfor mit Parti. Det er en Kendsgerning, at det første Hensyn har faaet langt den største Tilslutning. Man kan jo sige, at det i og for sig er ligegyldigt, om et enkelt Medlem af dette høje Ting, tilhørende det konservative Folkeparti, stiller sig paa den ene eller den anden Maade; Forslagets Vedtagelse i dette høje Ting er jo sikker nok. Det, det kommer an paa, er, hvorledes Landstingets Medlemmer vil stille sig; og herpaa har jeg fornuftigvis ingen Indflydelse. Men for min egen Skyld har jeg ønsket at fremsætte disse Bemærkninger.

Jeg vil ved Afstemningen afholde mig fra at stemme; og deri vil jeg lægge dette, at man fra Regeringens Side og specielt fra den højttærede Ministers Side vil optage dette som en Henstilling om; at man i det andet høje Ting ikke skynder sig slet saa meget, som man har gjort her i dette Ting, og at man i alt Fald gør et alvorligt Forsøg

paa at faa det igennem, som vel ogsaa Regeringen anser for det vigtigste, nemlig at hjælpe dem, som specielt Krisen har skabt saadanne Vanskeligheder, at de ikke har kunnet modstaa dem.

Ordføreren (Bjerring): I Anledning af de Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard har fremsat, skal jeg ikke komme ind paa de Betragtninger, han gjorde gældende med Hensyn til Erhvervs-krisen i al Almindelighed. Hvad Sagens Realitet angaar, var det jo nærmest et Opkog af, hvad Modstanderne af Forslaget har fremført her ved første Behandling.

Med Hensyn til Bebrejdelsen for, at Forslaget jages igennem Rigsdagen, forstaar jeg ikke rigtig, hvad det ærede Medlem mener. Der har fire Gange tidligere været fremsat Forslag her i Rigsdagen om Eftergivelse af Fattighjælp; og det Forslag, som her foreligger, er en tro Kopi af de Forslag, som fire Gange tidligere har været fremsat her i Rigsdagen. I de tre Tilfælde er Forslagene gaaet igennem Rigsdagen uden Udvalgsbehandling; kun een Gang har det været Genstand for Udvalgsbehandling, og det var, fordi der var en Paragraf med Hensyn til Aldersrenten, hvorved man gik bort fra den Bestemmelse, at man i tre Aar skulde have holdt sig fri for Fattigvæsenet for at kunne opnaa Aldersrente.

Jeg forstaar ikke, hvorledes det ærede Medlem kommer til det Resultat, at man fra vor Side vil bruge Sagen udelukkende som Agitationsstof. Som det ærede Medlem ogsaa indrømmede, foreligger der ikke noget om, at der skal være Valg, hverken politiske eller kommunale, i den nærmeste Fremtid, saa det kan ikke have været vor Hensigt. Nej, Hensigten er udelukkende den at komme de Mennesker til Hjælp, der er kommet ind under Fattigvæsenet og har vanskeligt ved at komme ud af det igen. Det glædede mig, at det ærede Medlem indrømmede, at det ikke er ganske værdiløst, at Bestemmelsen om, at de i et Aar skal have holdt sig fri for Fattigvæsenet, hæves.

Med Hensyn til dem, der er kommet ind under Fattigvæsenet paa Grund af Erhvervs-krisen eller af andre Aarsager, er det jo, som paapeget af den højttærede Socialminister ved første Behandling her i Tinget, ikke nemt at skelne mellem Aarsagerne, i alt Fald ikke nemt at gøre det i et Lovforslag. Jeg synes, at man kan være ganske rolig i saa Henseende; Lovforslaget indeholder kun en Bemyndigelse for Kommunerne til at eftergive Fattighjælp, saa at Kommunerne i hvert enkelt Tilfælde maa skønne